

La força de l'ideal

per

JORDI CANTÓ I FONT

ILLAT i sol, a l'home no li és possible abastar sinó una mínima part del què són els seus fins. La complexitat de la moderna vida social fa cada dia més evident aquest postulat.

El mitjà d'augmentar la força personal de l'home, és l'associació. Les iniciatives, les activitats, són unitats l'eficàcia de les quals es suma o es multiplica amb el nombre i esforços dels que formen una mateixa associació. També és això axiomàtic, quan en les associacions---lliures com el nostre Sindicat ---hi ha respecte i protecció mútua.

Les associacions neixen per l'esforç d'uns quants, l'ideal dels quals, moltes vegades, tot i semblar un gran ideal, resulta al principi minso i d'escàs valor positiu.

Les idealitats com els entusiasmes, són una cosa encomanadissa. Petits ideals quan s'encomanen, poden constituir ideals formidables. La idealitat, però, no ha pas d'exterioritzar-se solament com l'entusiasme. El què solament s'exterioritza arriba un dia que ja no fereix la retina de la novetat i aleshores decau i perd la gràcia. Quan l'entusiasme és serè i reflexiu, i demostra sense aparatositats la força interna d'un ideal, ja com els brasers: sota les cendres esblanqueïdes i mortes, cova i crema sense extingir-se.

Avui, i ja fa temps, que les fogarades de l'entusiasme extern i aparatós no es veuen per casa nostra. L'ideal, però, com el caliu, es mante encès, incorrupte, sota les cendres que n'apaguen les llüissors.

Com les partícules de carbó d'un braser es cedeixen mútuament, sota les cendres, el foc del caliu que sense apenes consumir-les les manté enceses, així també els dirigents del nostre Sindicat, sense exterioritzacions, van inflamant d'idealitat a tothom: suara als metges de les terres mallorquines, als estudiants i als nous companys sortits totjust de les aules.

Seguim el temps. L'estiu ple de reverberacions, de llüissors i aparatositats, ja ha passat i amb ell s'han acabat les festes i els seus coronaments de focs d'artifici. Entrarem ara a l'hivern. Pensem en els brasers. Agrupem-nos com les partícules de carbó i mantinguem viu el calor i la força de l'ideal.

Aviat sembraran els pagesos. No oblidem que colgaran sota la terra les sements i amb calor i humitat, lentament, sense fastuositats, s'iriflaran, posaran arrels, neixeran a l'exterior i fruiran.

Nosaltres hem de fer igual. Per a, poc a poc, anar refent i recobrant la nostra dignitat i ennoblement professional, no podem deixar minvar la força de l'ideal. Tampoc no podem malgastar-la.

Si la nostra obra noble, justa i legal ha de restar immortal i ha d'ésser deslliuradora, cal que estimem el Sindicat, cal que els nostres interessos particulars siguin els generals de l'estament, cal que tots, amb viva exaltació, sentim els mateixos anhels, cal que tots vibrem sota les mateixes aspiracions, cal que tots tinguem ferma consciència i generosa voluntat de plasmar el nostre benestar col·lectiu, cal que tots, en sentir la paraula Sindicat, sentim en el fons de l'ànima la força del mateix ideal.